U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky, JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobců: a) **L. D.,** b) **Y. D.,** oba zastoupeni Mgr. Michalem Filipem, advokátem se sídlem Janáčkovo nábř. 39/51, Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 3. 2010, č. j. 32 Az 19/2009 - 68,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokáta Mgr. Michala Filipa **se určuje** částkou 3660 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 21. 3. 2010, č. j. 32 Az 19/2009 - 68, zamítl žalobu žalobců (dále jen „stěžovatelé“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 29. 7. 2009, č. j. OAM-812/VL-PA03-2008, kterým stěžovatelům nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12 až § 14b) zákona č. 352/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“).

Proti tomuto rozsudku podali stěžovatelé v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž odkazovali na důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b), d) s. ř. s. s tím, že mají za to, že význam jejich kasační stížnosti podstatně přesahuje jejich vlastní zájmy a jejich věc tak není nepřijatelná ve smyslu ust. § 104a odst. 1 s. ř. s. Rozsudek krajského soudu je založen na závěru, že stěžovatelka a) v zemi původu dostatečně nevyužila všech mechanismů ochrany před výhružkami soukromých osob, resp. že údajně na poskytnutou pomoc rezignovala a odkazováno je na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 – 65. V daném případě však přistupují další skutečnosti, které aplikaci tohoto judikátu vylučují. Podle stěžovatelů krajský soud i ministerstvo velmi nepřesně a povrchně zjistily skutkový stav, ze kterého následně při svém rozhodování vycházely. Jednání stěžovatelky a) nelze interpretovat jako absolutní rezignaci na pomoc

ukrajinských státních orgánů od samotného počátku. K brutálním trestným činům, jejichž obětí se stala, došlo v roce 2004. a Ukrajinu opustila až v roce 2008. Ukrajinské orgány tedy měly 4 roky na to, aby stěžovatelku ochránily. Po celou tuto dobu byla vystavena pronásledování, výhrůžkám a psychickému teroru ze strany pachatelů předmětných trestných činů a jejich rodinných příslušníků. Tuto skutečnost nezpochybnilo ani ministerstvo a ani krajský soud. Nelze mít tedy za to, že příslušné státní orgány Ukrajiny konaly účelně a byly schopny potřebou míru ochrany stěžovatelům zajistit. Jedním z hlavních právních argumentů stěžovatelů tak nebylo „pronásledování soukromými osobami“, nýbrž dlouhodobá neschopnost ukrajinských úřadů poskytnout jim potřebnou efektivní ochranu. V této souvislosti proto není na místě odkaz na citovaný judikát Nejvyššího správního soudu, neboť i jeho judikatura opakovaně považuje neschopnost státu zabezpečit svým občanům účinnou ochranu proti bezpráví ze strany třetích osob. Nelze po stěžovatelích spravedlivě požadovat, aby popsané, a krajským soudem nezpochybněné, pronásledování snášeli déle než 4 roky. Ad absurdum by pak jediným důkazem toho, že stěžovatelé byli na Ukrajině fakticky vystaveni vážnému zdraví i život ohrožujícímu nebezpečí, byla skutečnost, kdy by výhružky vůči stěžovatelce byly uskutečněny. Pokud však po tak dlouhé době výhrůžky neustaly a fakticky došlo k návratu pachatelů do jejího okolí, nelze jí přičítat k tíži, že její důvěra ve státní orgány poklesla. Stěžovatelé dále poukázali na to, že pokud ministerstvo založilo svoji argumentaci do velké míry na zprávě Ministerstva zahraničních věcí USA o situaci na Ukrajině ze rok 2006, lze jen konstatovat, že posuzovat konkrétní případ podle obecné paušální zprávy státního orgánu třetí země nemůže být akceptovatelné. S ohledem na geopolitickou situaci na Ukrajině, na velikost této země a značnou diverzifikaci jednotlivých regionů, lze jen těžko na základě takové zprávy dojít k oprávněnému závěru, že v daném případě státní orgány nepochybily, nebo že pochybit nemohly. Uvádí-li krajský soud na str. 7 rozsudku, že ukrajinská policie i soudy se snažily stěžovatelce pomoci, a to i přesto, že se sama na ně se žádostí o pomoc neobrátila, stěžovatelé namítají, že neví, z čeho je toto dovozováno, neboť ve správním spise k tomu není jediný podklad. Stěžovatelka rovněž poukázala na to, že její matka žije v Rakousku, otec v České republice. Zákon o azylu i příslušné mezinárodní úmluvy počítají se slučováním rodin, resp. s možností blízkých rodinných příslušníků legalizovat svůj společný pobyt v dané zemi. Jediné, co čeká stěžovatele na Ukrajině, je vidina bezdomovectví, příp. pomsta rodin pachatelů trestných činů. Stěžovatelka pouze doplácí na to, že se stala obětí brutálních trestných činů, úřady jí nedokázaly pomoci a sekundární viktimizace pokračuje až do současnosti. O zdravotních následcích je dostatek zdravotní dokumentace založen ve spise. Stěžovatelka dále poukázala na okolnosti, jež zakládají důvody pro udělení humanitárního azylu. Je velmi mladá, samoživitelka a žije se svým čtyřletým synem. V právních věcech je zcela odkázána na pomoc třetích osob. Na Ukrajině jí nezůstali žádní blízcí příbuzní, ani žádný majetek. Poznámka o tom, že mohla využít institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, tak není na místě. S ohledem na legální pobyt jejího otce v České republice bezesporu bylo možné pomoci stěžovatelce a jejímu synovi jejich situace řešit. I správní řád stanoví, že veřejná služba je služba veřejnosti a ukládá povinnost vycházet dotčeným osobám vstříc. Místo toho bylo vůči stěžovatelům postupováno nepřiměřeně tvrdě a bylo jim uloženo správní vyhoštění. Ust. § 14 zákona o azylu bylo do tohoto zákona včleněno mimo jiné i proto, aby bylo možno zohlednit takové zákonodárcem těžko předvídatelné situace.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti popřelo její oprávněnost a odkázalo na podání a výpovědi stěžovatelky během správního řízení. Z těch vyplynulo, že stěžovatelka neuváděla důvody, které by byly podřaditelné pod důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Na základě provedeného řízení nelze učinit závěr, že státní orgány Ukrajiny odmítly stěžovatelům pomoc nebo že by tato pomoc byla neúčinná ani že by hrozilo, že se tak stane po jejich návratu do vlasti. Na základě trestního oznámení, které podala stěžovatelka na popud police, zadržela policie část násilníků a proběhlo soudní řízení, obvinění byli ve vazbě. Stěžovatelka však dále uvedla, že se sama vzdala nároků vůči pachatelům, později na policii odmítla učinit kroky vůči dalším pachatelům, následně se během pobytu v Rakousku dozvěděla, že byli uvězněni. Bezprostředním důvodem k jejímu odjezdu z vlasti byly neshody s přítelem, který ji začal fyzicky napadat. Stěžovatelka neprokázala, že jí po návratu na Ukrajinu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu. Ministerstvo v této souvislosti odkázalo na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2008, č. j. 2 Azs 61/2008 - 44, ze dne 27. 8. 2008, č. j. 4 Azs 54/2008 – 55 a ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 – 62. Stížní námitku ohledně použití Zpráv ministerstva zahraničních věcí o stavu dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2006 ministerstvo označilo za nepřípustnou, neboť nebyla uplatněna v řízení před krajským osudem. Ke stížní námitce týkající se slučování rodin poukázalo na to, že stěžovatelé nejsou rodinnými příslušníky azylanta. Argumentace „příslušnými mezinárodními úmluvy“ je zcela nekonkrétní a ministerstvu není známo, o jaká ustanovení by se mělo jednat. K námitce nesprávné aplikace ust. § 14 zákona o azylu ministerstvo odkázalo jednak na své rozhodnutí, v němž pečlivě odůvodnilo, proč stěžovatelům tento druh azylu neudělilo a jednak na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38 a ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48. Protože podle ministerstva kasační stížnost nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelů, navrhlo, aby kasační stížnost byla odmítnuta pro nepřijatelnost, případně zamítnuta jako nedůvodná.

Kasační stížnost je přípustná, některé ze stížních důvodů v ní uplatněné jsou však nepřípustné.

Stížní námitkou vztahující se k tvrzenému pochybení ministerstva při posouzení, zda stěžovatelce svědčí důvody ve smyslu ust. § 13 zákona o azylu se nemůže Nejvyšší správní soud věcně zabývat, neboť tomu brání ust. § 104 odst. 4 s. ř. s., podle něhož kasační stížnost není přípustná, opírá-li se mimo jiné o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. V žalobě nebyla argumentace ohledně ust. § 13 zákona o azylu obsažena, a to ani v náznaku či nepřímo, přičemž stěžovatelům zjevně nic nebránilo ji uplatnit.

Stejně tak nemůže věcně přezkoumat stížní námitku, že ministerstvo postupovalo vůči stěžovatelce příliš tvrdě, pokud jí uložilo správní vyhoštění a neposkytlo jí dostatečnou právní pomoc při řešení legalizace jejího pobytu v režimu zákona o pobytu cizinců, protože nesměřuje vůči důvodům napadenému rozhodnutí ministerstva. Ministerstvo se v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zabývalo tím, zda stěžovatelé splňují podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu zákona o azylu, nikoli tím, jak legalizovat jejich pobyt v České republice.

Nejvyšší správní soud, po konstatování přípustnosti části kasační stížnosti, se ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by totiž tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Kasační stížnost ve věcech azylu může být přijata k věcnému projednání jen tehdy, jestliže přesahuje vlastní zájmy stěžovatele a rozhodování o ní umožní Nejvyššímu správnímu soudu zároveň plnit obecnější sjednocující funkci v systému správního soudnictví. K tomu dochází v případě, že důvodem podání kasační stížnosti je „...natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti soudů“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 – 41, dostupný na www.nssoud.cz). Takovým případem může být dle výše citovaného rozsudku také situace, kdy krajský soud nerespektoval ustálenou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, či hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

Stěžovatelka v kasační stížnosti zpochybňovala rozsah zjištění skutkového stavu týkajícího se možnosti domoci se účinné ochrany před útoky třetích osob na Ukrajině.

Tuto stížní námitku shledal Nejvyšší správní soud nepřijatelnou. V souvislosti se zjišťováním informací o zemi původu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 – 71, dostupném na www.nssoud.cz, uvedl, že „při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné (srov. kritéria pro nakládání s informacemi o zemích původu v azylovém řízení, in: GYULAI, G.: Country Information in Asylum Procedures: Quality as a Legal Requirement in EU, Budapest, 2007)“. Dále lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81, publ. pod č. 1825/2009 Sb. NSS a dostupný na www.nssoud.cz. V dané věci ministerstva vycházelo především ze Zprávy MZ USA o dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2006 ze dne 6. 3. 2007, Informace Velké Británie o Ukrajině ze srpna 2006, z Informace MZV ČR, č. j. 122579/2007-LP ze dne 18. 7. 2007 a aktuálních informací ohledně situace na Ukrajině obsažených v databázi České tiskové kanceláře. Ve všech případech se jedná o informace zpracované institucemi demokratických států se značnými zkušenostmi v oblasti kontroly dodržování lidských práv na Ukrajině, a proto není nejmenšího důvodu jejich informační hodnotu a priori odmítat. Navíc z vyjádření stěžovatelky není patrné, že by uvedeným informacím vytýkala nějaké konkrétní nepřesnosti či nesprávnosti. Vycházelo-li ministerstvo při hodnocení konkrétní situace popsané stěžovatelkou z citovaných podkladů, bylo dostatečně obeznámeno ze situací na Ukrajině. Rozsudek krajského soudu odpovídá požadavkům přezkoumatelného soudního rozhodnutí formulovaných v rozsáhlé judikatuře Nejvyššího

správního soudu k pojmu nepřezkoumatelnosti (např. viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS a na www.nssoud.cz). Podle Nejvyššího správního soudu tak nedošlo k situaci, kdy by řízení o stěžovatelčině žádosti o azyl, a posléze o žalobě, bylo zatíženo hrubým pochybením při zjišťování skutkového stavu ve smyslu citovaného rozsudku č. j. 1 Azs 13/2006 – 41.

K námitce nesprávného právního posouzení dostupnosti ochrany před pronásledováním stěžovatelů soukromými osobami a neposkytnutí pomoci ze strany státních orgánů Ukrajiny lze odkázat na závěr vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2006, č. j. 5 Azs 262/2005 – 47, dostupném na www.nssoud.cz, že „Právně významnou pro zjištění naplnění zákonných podmínek pro udělení azylu se jeví vždy konkrétní situace stěžovatelky, nikoli stěžovatelkou v obecně rovině tvrzená neutěšená situace v řadách policie a na úřadech v zemi původu.“ V případě stěžovatelky však tato sama potvrdila, že ukrajinské policejní orgány nikdy ze své vlastní iniciativy nekontaktovala, a to ani v období, kdy jí začali pachatelé či rodiny pachatelů vyhrožovat. Zcela jistě nelze po stěžovatelce požadovat, aby výhrůžky po 4 roky snášela. Byla to však stěžovatelka, která se při řešení svých potíží neobrátila na policii či neodešla do jiné části Ukrajiny, ale zvolila jako způsob řešení odchod z Ukrajiny. Nejvyšší správní soud nezpochybňuje těžkou osobní situaci stěžovatelky, ale již v rozsudku ze dne 31. 3. 2005, č. j. 5 Azs 268/2004 – 75, dostupný na www.nssoud.cz vyslovil, že „poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Azyl je výjimečný institut konstruovaný za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených pociťuje oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů.“ Ze zpráv, z nichž vycházelo ministerstvo, vyplývá, že reálná možnost obrátit se v případě vyhrožování ze strany soukromých osob na policejní orgány na Ukrajině existuje. Navíc stěžovatelka netvrdila, že se na policejní orgány v případě výhrůžek obrátila a že ty jí pomoc odmítly. Ministerstvo a krajský soud při posuzování důvodů podané žádosti v kontextu informací o zemi původu nijak nevybočily z obsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu vztahující se k pronásledování žadatelů o mezinárodních ochranu třetími osobami v zemi původu, v níž jsou dostupné možnosti ochrany ze strany státních orgánů země původu. V rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70, publ. pod č. 1749/2009 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice stanoví dvě podmínky pro existenci účinné ochrany v zemi původu. Poskytovatelé ochrany uvedení v čl. 7 odst. 1 poskytují zpravidla účinnou ochranu tehdy, (1) pokud činí přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a (2) pokud stěžovatel má k této ochraně přístup. Obě podmínky musí být splněny kumulativně; v opačném případě není účinná ochrana dostupná.“ Z ničeho, co stěžovatelka uváděla, ani ze zpráv o zemi původu pak ani ministerstvo, ani krajský soud nemohly dovodit, že v případě stěžovatelů podmínky existence účinné ochrany v zemi původu nebyly naplněny. Také v rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48 (publikovaný pod č. 169/2004 Sb. NSS a dostupný na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „skutečnost, že žadatel o azyl má v

zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny." Na okolnosti případu stěžovatelky dopadají závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2005, č. j. 4 Azs 440/2004 – 53, dostupný na www.nssoud.cz, podle něhož „potíže se soukromými osobami v domovském státě, spočívající např. ve vyhrožování, vydírání apod. nelze považovat bez dalšího za důvody pro udělení azylu. Za pronásledování se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak, nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním".

Také zpochybnění právního závěru krajského soudu, že u stěžovatelky a) jako mladé matky samoživitelky stěžovatele b) nejsou dány důvody pro udělení humanitárního azylu, nesplňuje podmínky přijatelnosti k meritornímu projednání. Otázka udělení humanitárního azylu je judikaturou Nejvyššího správního soudu komplexně vyřešena. Např. v rozsudku ze dne 29. 10. 2003, č. j. 3 Azs 23/2003 – 61, Nejvyšší správní soud uvedl, že „udělení azylu je zcela na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Soudu nepřísluší přezkoumávat, zda zde byly humanitární důvody či nikoli, to je skutečně věcí diskrečního oprávnění správního orgánu, soud rozhodnutí o humanitárním azylu přezkoumává pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů." Blíže viz také rozsudky ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 – 72 nebo ze dne 26. 8. 2004, č. j. 5 Azs 170/2004 - 72, dostupné www.nssoud.cz. V usnesení ze dne 12. 6. 2008, č. j. 2 Azs 32/2008 – 52, dále Nejvyšší správní soud uvedl, že „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v možnosti správního orgánu azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádný z důvodů taxativně stanovených v § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní" azyl neposkytnout. Správní orgán tak může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu, například udělování azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá obecně z ústavně zakotvených principů demokratického a právního státu." Ke zdravotním problémům stěžovatelky jako důvodům pro poskytnutí mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud vyjádřil také v řadě svých rozsudků (např. ze dne 18. 10. 2005, č. j. 3 Azs 226/2005 – 68, ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 – 69, dostupné na www.nssoud.cz). V rozsudku ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 69, dostupném na www.nssoud.cz, zdůraznil, že „nelze jistě vyloučit, že by doplňková ochrana byla cizinci udělena i z důvodů nedostatečné úrovně zdravotní péče v zemi původu; tato nedostatečnost by však musela dosahovat úrovně označitelné za mučení nebo nelidské či ponižující zacházení, jak na ně pamatuje jak § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tak – aplikovatelný i na základě § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu - čl. 3 Evropské úmluvy, jak jej vyložil Evropský soud pro lidská práva zejména v rozsudku D. proti Spojenému království ze dne 2. 5. 1997, stížnost č. 30240/96. V něm Evropský soud pro lidská práva označil za porušení

článku 3 Evropské úmluvy vyhoštění cizince v terminálním stadiu choroby AIDS zpět do jeho země původu, tedy na Závětrné ostrovy v Malých Antilách, do ostrovního státu Svatý Kryštof a Nevis, neboť žádná z obou nemocnic tohoto karibského ostrova nebyla schopna podle soudu tuto nemoc léčit způsobem, který by zachoval akceptovatelnou délku a důstojnost stěžovatelova života.“ Obdobně viz také rozsudek ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71, dostupný na www.nssoud.cz.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na stížní námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Nejvyšší správní soud proto shledal kasační stížnost stěžovatelky nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Stěžovatelům byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát a podle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátu při společném zastupování dvou osob odměna za 1 úkon právní služby (podání kasační stížnosti) 2x 2100 Kč snížená o 20%, tj. 3360 Kč (80% z 4200 Kč), neboť podle ust. § 12 odst. 4 citované vyhlášky jde-li o společné úkony při zastupování nebo obhajobě dvou nebo více osob, náleží advokátovi za každou takto zastupovanou nebo obhajovanou osobu mimosmluvní odměna snížená o 20 % a dále podle ust. § 13 odst. 3 ve spojení s § 12 odst. 2 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů 300 Kč. Celková částka odměny tedy činí 3660 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. června 2010

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu